

El Kazovszkij ideje

FEUILLETON - LXII. évfolyam, 27. szám, 2018. július 6.

Tulajdonképpen egész élete egyetlen folyamatos szembemenetel - ellenszegülés, szembeszegülés, ellenkezés - volt. Nem tüntető, botrányos, látványos szembemenetel, hanem néma, szívós, makacs, eltökélt és végtelenül magányos küzdelem azért, hogy elfogadtassa magát annak, aki. Életének és művészetének középpontjában mégsem a nemi identitás, a gender-probléma állt, hanem a létezés-probléma. A női testbe zártság tudatánál is elviselhetetlenebb volt számára a létezés időbe zártsága, kezdetbe és végbe tagoltsága, amelyet szakadatlan és végeérhetetlen nemlétezés követ.

Azért hangsúlyozom ezt, mert az El Kazovszkij halála óta eltelt tíz évben festészetének e személyesen megélt, ám személyfölötti metafizikai dimenziója teljesen háttérbe szorult a magánélet legendáriumához és a fantáziavilágához, a fiúszerelem ritualizált-teatralizált szépségvallásához, a transzneműség divatos problematikájához képest. Mintha a mélyen mitizált személyes adná a személyfölötti – mondjuk, a Dzsán-panoptikumok adnák a metafizikai festészet – értelmezési keretét.